Po pětadvaceti letech jsem vyrazil na demonstraci. Z těch, kdo stáli na tomto místě u onoho začátku konce jedné epochy, nebyl pozván nikdo. Několikatisícový dav od začátku jen pískal, křičel a bouřil. Na většině míst nebylo slyšet slova z tribuny. Trošku z toho mrazilo, byť červené karty nad hlavami vypadaly hodně přesvědčivě. Jenže, a o tom naše média příliš neinformovala, se k mikrofonu dostal polský prezident Bronislaw Komorowski a pod pódiem už ticho přerušoval jen potlesk, totéž se odehrálo při slovech pana Gaucka, Kisky i Ádera. Minuta skutečně hrobového ticha za oběti komunistického režimu, důstojné vyslechnutí státní hymny. Několikrát při projevech skutečně evropských prezidentů dotýkajících se svobody i toho co se odehrává na východě, znělo skandované "*Ukrajina, Ukrajina,…*" I jméno prvního našeho prezidenta po tehdejší změně režimu. Ano, létala k tribuně vajíčka a rajčata, ale každý kdo tam opravdu stál jasně viděl komu patří. Dav tvořili z větší části studenti, kteří právem cítili uloupení a zneužití svého svátku. To nebylo z jeiich strany hanobení památky Listopadu 1939 a 1989. Toho se dopustil někdo úplně jiný. Proto pískot a křik. Domnívám se, že to velmi dobře pochopili i zúčastnění evropští prezidenti. Trošku smutný obraz po pětadvaceti letech, ale s jistou dávkou naděje. Jistě zazní – takový protest na slavnostní odhalení pamětní desky nepatří, zmanipulovaný dav, kavárenská lůza, přidal bych ještě republiku si rozvracet nedáme, případně něco jadrnějšího (porno nějakých studentů by k ukázce nebylo?)… Nic nového. Ostuda to byla, ale nikoliv studentů.

A že se vše co se kolem nás odehrává odrazí i v muzce? Pochopitelně, písničky typu "agitek" mají přece dlouhou tradici i popularitu zaslouženou někdy méně, někdy více. Tak co třeba tahle:

{denvideo http://www.youtube.com/watch?v=AeOVFgimjQs&feature=player_embedded}